

faa træffes fra. Men naar man trækker de Tilfælde fra, hvor det foreligger aldeles konstateret, at det er Selvmord eller Selvmordsforsøg, saa gad jeg dog vide, om der i Virkeligheden er ret mange Tilfælde, hvor Kulstofgiftning har fundet Sted. Under alle Omstændigheder maa forøvrigt en saadan Uforsigtighed med Kulstof stilles lige med Uforsigtighed med Ild, og ingen Lov kan i Virkeligheden forhindre Uforsigtighed med Ild. Man kan overhovedet ikke forbyde Uforsigtighed; det er Noget, som Lovgivningen i det Hele maa se bort fra, naar der da ikke er Tilfælde, som indtræffe i altfor stort Omfang. Naragen, hvorfor jeg anser Bestemmelsen for afgjort uhenftgtsmæssig, er den Maade, hvorpaa Skorstenene ere indrettede og blive indrettede her i Kjøbenhavn. De ere nemlig indrettede saaledes, at naar de skulle gøres rene, kan man ikke forhindre Kulstofvet fra at komme ud i Bærelserne paa anden Maade, end ved at lukke Spjældene, og jeg tror derfor rigtigt, at det ærede Udvalg vil lægge sig ud med samtlige kjøbenhavnske Husmødre — i alt Fald alle de renligere af dem — dersom det forbyder, at der maa have Spjæld, der kan lukkes for, naar Skorstenene gøres rene. Det Kulstof, som kommer ud paa den Maade, lægger sig nemlig paa Møbler, Tæpper, Gardiner og alle mulige Steder, hvor det kan, og er i saa høj Grad til Gene, at den ringe Fare, der er for Kulstofgiftninger, ikke kan veie op mod den almindelige Ulempe, der vilde følge deraf. Man skal ikke for at forebygge mulige Ulykkestilfælde ved Uforsigtighed fremkomme med Forbud, som medføre saa alvorlige Ulemper. Derfor vil jeg opfordre det høie Thing til at stemme mod Forslaget under Nr. 77, og jeg kan ikke i det, som der er fremkommet, se nogen Grund til at indføre saadanne drakoniske Bestemmelser mod de stakkels Spjæld i Hjør fra Kalkelovne til Skorstenene.

Overtøes: Jeg tror, at den høitæredede Justitsminister havde fuldkommen Ret, naar han i Lørdags udtalte i Begyndelsen af sit Foredrag, at man ved Behandlingen af en Lov som denne maatte være meget varsom med ikke at lade et eller andet specielt Hensyn faae Overtaget, saaledes at man derved forsømte andre Hensyn, som burde varetages, og jeg formoder, at det maa erkjendes efter den ærede Ministers Udtalelser, at i det Mindste Udvalgets Flertal har været ret heldigt i sine Bestræbelser i saa Henseende, efter som det jo fremgik af disse Udtalelser, at paa et enkelt større Punkt nær, nemlig Spørgsmaalet om Bygningsmyndig-

hederne eller rettere sagt Tilhynsmyndighederne, var der egentlig ikke noget andet stort Punkt, mod hvilket den ærede Minister havde alvorligere Indvendinger at gjøre. Jeg skal komme tilbage til det store Punkt noget senere. Jeg skal forinden tillade mig at berøre et Par af de Vædringsforslag, som den ærede Minister ikke var mindre tilbøielig til at gaa ind paa, eller som ere blevne omtalte af enkelte andre Medlemmer af Udvalget. Jeg skal begynde med Vædringsforslaget under Nr. 1; jeg skal iøvrigt ikke trætte det ærede Thing længe, det er i store Spring, jeg skal gjenemgaa Lovene. Som det vil ses, har Udvalget ved Vædringsforslaget under Nr. 1 søgt at skaffe en Forandring i de nuværende Bestemmelser, om at den Mand, der bygger, ikke er pligtig til til at erstatte Nogetsomhelst af den Stade, han gjør paa Nabogrunden, medmindre han lægger sine Kjældre over 3 Alen under Jorden. Dette er ved Vædringsforslaget under Nr. 1 forandret til, at han skal have Lov til at føre Underkanten af sit Fundament ned til 3½ Alen, uden at være ansvarlig for den Stade, han herved gjør paa Naboens Eiendom. Den ærede Minister bemærkede, efter min Opfattelse meget rigtig, at det, det Hele gaar ud paa ved dette Forslag, var det, at naar en Mand bygger paa sin Grund paa sædvanlig Maade — saaledes udtrykte den ærede Minister sig — skulde han ikke være pligtig til at erstatte den Stade, han derved foranlediger. Men derved ere vi vel tillige enige med den ærede Minister om, at naar han bygger paa usædvanlig Maade, bør han give en Erstatning, og nu bliver altsaa blot Spørgsmaalet det, hvorledes Grændsen skal drages mellem den usædvanlige og den sædvanlige Bygningsmaade. Det er nu ikke, tror jeg, saaledes som den ærede Minister mente, afgjørende, hvor Kjældergulvet bliver lagt, men det Afgjørende med Hensyn til den Stade, der gøres paa Nabogrunden, er, hvor dybt der graves ud for at fundamentere den nye Bygning, og derfor er det rette Maal formentlig ikke Kjældergulvets Beliggenhed under Overfladen, men derimod Fundamentets Underkants Beliggenhed. Men en Mand er jo i Stand til at kunne fundamentere nu efter Loven 4—5—6 Alen ned, om det skal være; naar han blot passer at lægge sit Kjældergulv 3 Alen under Overfladen, behøver han ikke at tage nogetsomhelst Hensyn til Nabogrunden. Det kan dog umuligt være Meningen. Jeg tror, at man vil træffe det Rigtigste ved at følge Udvalgets Flertal. Om 3½ Alen er fuldkommen nøiagtig rigtigt, skal jeg ikke kunne